

יום חמישי שעבר, בחמש אחרי הצהריים, באולם הנוסעים הנכנסים בנתב"ג, באה הפרשה אל סופה הטוב. שש שנים של חיפושים, צער, ראגה וחשש, הסתיימו בפגישה מרגשת. שרית (26) פגשה את אמה הביולוגית, ויקטוריה רוז.

במשך שש שנים תמימות, התעלמו עובדות משרד הרווחה מבקשותיה של האם להפגיש בינה לבין בתה. צוות העולם הזה שמע את שרית, נרתם למשימה ואיתר את האם בניו יורק. משרד העבודה והרווחה יוצא לא טוב מהסיפור הזה. לא ברור למה לא לקחו שם ברצינות את פניותיה של שרית, למה התעלמו מהאם ולמה כעסו על קשב הרדיו דוד ברכבסט, שפירסם בדיעווח אחרונות את בקשת האם ליצור קשר עם בתה.

שרית נולדה בבית-החולים צהלון ביפו, ב-6 בפברואר '65. שלושה חודשים אחרי לידתה, אומצה על ידי זוג חשודים באיזור המרכז. על מסמכי

כדי להתמודד ולדעת מי הם הורי הביולוגיים. לא היו לי שום ציפיות מהם. רק רציתי לדעת. להורי המאמצים חשוב לי לומר: שום דבר ביחסים בינינו לא יפגע. יש לי המון מקום בלב בשבילם, ובשביל זוג הורים נוסף."

יא חששה, אבל החליטה לפתוח בחיפושים. לפני כשלוש שנים, הגישה שרית בקשה בכתב לשרות למען הילד בתל-אביב. לשרות לא היו כל פרטים על אביה הביולוגי. פקידת הסעד אמרה לה, כי אביה לא השאיר שום פרטים שלפיהם ניתן לאתר, אבל את האם הבטיחו לאתר.

"פקידת הסעד, רעיה אגמון, הסבירה לי שלא אוכל לפגוש את אבי. היא נימקה זאת בכך שאולי הוא נישא ויש לו משפחה משלו. לגבי פרטים על אימי, נתבקשתי להגיש בקשה בכתב, והובטח לי שהתיק יובא מהגנון בירושלים בתוך חודשיים". אבל דבר לא נעשה. "הפגישות בינינו נדחו מסיבות שונות. לפני חצי שנה החלה

"כשהגענו סוף סוף לעיקר, לפני כחודש, נפגשנו במשרדה של רעיה. כאתי לשם וראיתי אותה יושבת מעברו השני של שולחן משרדי. התפלאתי שלא היה מונח לפנייה שום תיק מסמכים. היא החלה בסידרת שאלות כמו: 'בת כמה את היום? את יודעת מאיזה מוצא את? מה יקרה אם תיפגשי עם אימך האמיתית, והיא תגלה היכן את מתגוררת ותטריד אותך?'

"השיחה היתה כביכול ידידותית. היתה לה נחמדות מזויפת ומצועצעת. מן מתקתקת כזאת. סידרת השאלות התמוהות הגבירה את המתח בחדר. הרגשתי שהיא מתחמקת מלגעת בעיקר. פקידת הסעד אמרה ששם אימי הביולוגית הוא ויקי, שהיא ממוצא תורכי ושהיא ילדה אותי בגיל 27 ולא נישאה מעולם. לדבריה, אבי היה ממוצא פולני, ושמו יצחק. את הגיל המדוייק שלו לא ידעה למסור. שום פרטים נוספים לא נמסרו לי. יצאתי מהפגישה הזו במבוכה גדולה, והחלטתי לחפש את האמת ויהי מה."

התחקיר מעלה מספר סימני שאלה לגבי השרות למען הילד, אופן תפקודו והדרך בה פעל במקרה של שרית. לא ברור מדוע רחטה אגמון את שרית בלך-דושוב,

שרית שוב במשרדי השרות למען הילד ברחוב קרליבך 23 בתל-אביב. הפעם - ללא הודעה מוקדמת. רעיה אגמון לא התחבא במשרדה. שרית ביקשה מאחת הפקידות לראות את התיק האישי שלה, ונענתה מיד: "לא נותנים לראות את התיק". שרית לא הבינה מדוע: "ידעתי שאני רשאית לעיין בתיק על פי החוק. וזה בסך הכל כל מה שביקשתי."

פגישה נוספת עם אגמון נערכה ביולי. "שוב ביקשתי לראות את התיק. רעיה סירבה, וישבה מולי ללא תיק וללא מסמכים. היא שוב שאלה אותי בת כמה אני, ואמרה 'את בת 24 היום?' אמרתי לה שזה לא בסדר. שהיא לא יודעת בת כמה אני. היא אמרה 'נכון, זה באמת לא בסדר'. ביקשתי ממנה מכתב, שינמק מדוע היא מסרבת למסור לי פרטים מתוך התיק. היא סירבה לתת לי מכתב כזה."

הזמן דחק לה, לשרית. היא היתה מוכנה נפשית להתמודדות, אבל השרות למען הילד לא טרח לסייע לה. שרית החליטה לפנות להעולם הזה, וביקשה עזרה. היא גוללה את סיפורה, והציגה מסמכי

שש שנים מחפשת האם את בתה. ארבע שנים - הבת את אמה. למרות שהחוק עומד לצידן, היו כאלה במשרד העבודה והרווחה ובעירות למען הילד, שהפריעו במקום לעזור. "העולם הזה" נענה לתחינותיה של שרית, הבת, ויצא לסייע לה בחיפוש אחר האם. המשימה הוכתרה בהצלחה. לאחר שלושה שבועות של חיפושים בארץ ובחו"ל יכולנו לבשר לשרית שאיתרנו את אמה בניו יורק. כעבור 24 שעות, 26 שנים אחרי שמסרה את בתה לאימוץ, פגשה ויקטוריה רוז'רז את בתה שרית. שרית: "עכשיו, אחרי שהייתי איתה, אני לא צריכה בדיקת רקמות. זאת בטוח האמא שלי". ויקטוריה: "מצאתם לי את בתי היחידה"

האימוץ היתה חתומה פקידת אימוץ בשם ב. מלצר.

שרית: "כבר מגיל צעיר, שמעתי מכל מיני אנשים שאני ילדה מאומצת. חשבתי שזה לא נכון. אמא שלי אמרה שהכל סתם דיבורים. נסיתי לחשוב שזה סתם רועלב של ילדים, שמציקים לי בבית-הספר. אבל היתוש הזה של איהודאות המשיך לנקר במוחי. בגיל 11 כבר ידעתי בביטחון שאני מאומצת. אמא עדיין הכחישה, אבל אני חיסטתי בארון ומצאתי את מסמכי האימוץ. אמא סיפרה לי בסופו של דבר שאני מאומצת, ואפילו הביאה לי ספר על אימוץ ילדים. למרות הגילוי הזה, המשיכו חיי להתנהל על מי מנחות. הורי המאמצים נתנו לי מכל טוב, הם השתרלו מאוד לעשות אותי מאושרת, אבל בפנים ניקרו תמיד המחשבות: מאיפה, באתי? מי הם הורי? ולמה נתנו אותי לאימוץ?"

"לשתינו, לאמא ולי, היה קשה להתמודד עם גילוי האימוץ. בכינו, כל אחת מהסיבות שלה. אני מאוד אוהבת ומעריכה את הורי המאמצים שגידלו אותי בנאמנות כזאת, ואיפשרו לי לחיות טוב. החיפוש אחרי הורי האמיתיים לא נראה לי כמו בגידה בהם, אלא שלב שאני צריכה לעבור. לפני שלוש שנים דיברתי על הנושא עם אבי, והוא עודד אותי ואמר: 'לכי ועשי מה שאת צריכה וחושבת לנכון'. חשבתי שבגיל 23 אני מספיק בוגרת,

אימוץ. במערכת העיתון ניסו לאתר את עובדות הסעד של השרות למען הילד, אך המשימה היתה קשה. התברר כי עובדת הסעד ופקידת האימוץ, אלה בלאס, איננה נמצאת במשרד מפאת בחינות באוניברסיטה. עמיתותיה נחמה טל ורעיה אגמון לא נמצאו במשרדן. ב-4 ביולי, בשעות אחר הצהריים, התקשרה אלה בלאס לביתה של כותמת שורות אלו. בעייתה של שרית הוצגה בפניה בהרחבה, והיא נתבקשה להשיב על השאלות הבאות:

- 1. מדוע לא התאפשר לשרית לעיין בתיק האימוץ שלה?
 - 2. מדוע מועברת אינפורמציה בשורה בעל-פה, ולא בכתב?
 - 3. מדוע נמסרו לשרית פרטים שונים מאלו הידועים להורים המאמצים?
 - 4. מי הם הוריה הביולוגיים של שרית? בלאס נשמעה מוטרדת. היא אמרה שבימים אלו ממש, היא עומדת בפני סיכוי התואר השני. "אינני מכירה את הורי האימוץ", אמרה. היא הבטיחה שביום א', ה-7 ביולי, תשיב נחמה טל על השאלות.
- ביום א', ה-7 ביולי, בבוקר, התקיימו הנסיונות לאתר את טל. בסניף התל-אביב לא ידעו איפה היא. בירושלים השרות לא טלפון מנהלת השרות אביבה לשרות משהוסבר לה העניין, הבטיחה ליאון שרית

מדוע לא העבירה לה פרטים אמיתיים על הוריה הביולוגיים, ומדוע לא סייעה לה. כך או כך, ב-27 ביוני האחרון התייצבה

סידרה של פגישות שנקבעו ונדרו על הסף. היו לה, לרעיה, תירוצים שונים, החל ממזג האוויר וכלה בזה שהיא חולה.

שרית בילדוטה: עדי גיל 11 לא ידעה שהיא מאומצת

אנא

פגישה ראשונה: אם ובת נפגשות בשדה-התעופה. הכרות, מבוכה, התרגשות, דמעה וחיבוק

פסיכיאטרי, ענית. לאחר מכן, הסכימה פקידת הסעד שהשיחה תתחיל. שרית הסבירה שוב את בקשתה לקבל את תיק האימוץ, כדי לדיעת מי הם הוריה הביולוגיים. אביבה ליוון אמרה

אחר, ואמרה שהן חוששות לספר לשרית מי היא אימה. "שרית נראית לי לא יציבה", נימקה הפקידה. נדהמת. "יש לה רשיון נהיגה, היא עשתה שרות מלא בצה"ל, וככל הידוע לנו לא אושפזה מעולם בבית-חולים

נחמה טל, רעייה אגמון וכותבת שורות אלו. טל היתה היחידה שהסכימה להצטלם לכתבה זו. שאר פקידות הסעד סרבו. לפני הכניסה לחדר אחזה אחת מהן ביד, ואמרה לי: "יש לך שיחת-טלפון". היא הכניסה אותי לחדר

מייד, וקבעה לנו פגישה למחרת, במשרד התל-אביבי.

פגישה ותקיימה בשעה אחת בצוריים. נכחו בה שרית, אביבה ליוון,

לשם
קנה
בתגובת
בניית
שעות
החזרה
אבל לא
ביום
סרית ב

לא
רצו

אבל
השוכן
כי אין

מי
מסו
בתו
איש
חמו
ויק
בו
מג
זו א
את

א
ד
ל
ל
מ
ה
ש
ט
כ
א
ז

ל
ה
ל
ל
מ
ה
ש
ט
כ
א
ז

ל
ה
ל
ל
מ
ה
ש
ט
כ
א
ז

הילדה, פנינו אל אלה בלאס ממשרד העבודה והרווחה (בלאס, כזכור, טענה כי התיק לא מוכר לה - מ.ש.ד.) הדבר לא מצא חן בעיניה והיא כעסה על עצם הפירסום. זאת למרות ששם הילדה לא פורסם מאחר וגם לא היה ידוע. הגברת בלאס ברקה, והודיעה לי שהפרטים אינם מתאימים, ולכן זו אינה הילדה המבוקשת. עוד נאמר לאם, שהיתה אבא בארץ, כי משרד הרווחה יפנה אל המט האמיתית ויברוק האם היא מוכנה לפגוש את אמה הביולוגית.

אבל בלאס לא טרחה ליצור קשר עם הבת. שרית מעידה כי מעולם לא פגו אליה ולא סיפרו לה שאמה הביולוגית מחפשת אותה, מזה ארבע שנים.

למזלה של שרית, כותבת שורות אלו זכרה את אותה ידיעה קטנה. מיהרתי לטלפן לדודי בן-בסט. הוא זכר את הידיעה שמרסם לפני ארבע שנים, ופנה אל גיסתה של

כתבת "העולם הזה", מלכה שחם-דוראון מלווה את המפגש המרגש: שרית ואמה הביולוגית

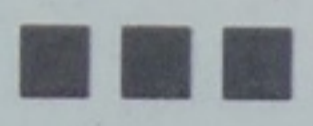
שורשים: ב"ח צהלון ביפו

לחלל החדר את שמה המלא של האם, ולצפות לתגובה. (בהמשך יוסבר מנין היה ידוע לי השם).

השיטה הזו פעלה היטב. בחדר השתררה רממה. אחרי כמה שניות וכחוכחי גרון, פלטה ליאון: "טוב, זה נכון. ויקטוריה רו, זו האמא הביולוגית, את אמרת את זה. אני שקלתי, ואני לא יכולה להסתיר." שרית הרכינה את ראשה והתחבקה איתי. היו לנו דמעות בעיניים.

למאומץ, אלא אם קיימת הסכמה כזו מצד האם הביולוגית. מכיוון שלא הצליחו לאתר אותה, ומכיוון שהיא עצמה לא פנתה בבקשה לדעת מה עלה בגורל בתה, לא ניתן למסור את השם והכתובת.

הפרטים הללו, כפי שיתברר יום אחר-כך, היו לא מדויקים.

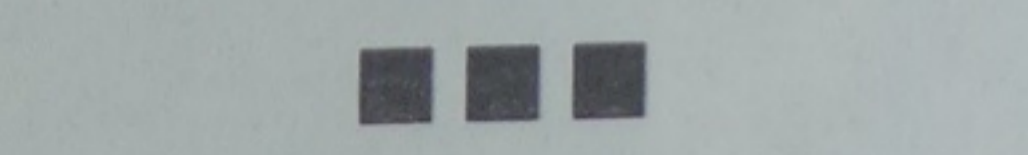
כי לפי בדיקתה, שרית אכן פנתה לשרות לפני שלוש שנים. כשהורמו בחדר כמה גבות, הסבירה ליאון כי בשרות גורסים שהילד המאומץ צריך לשמור על קשר רצוף עם העובדות הסוציאליות, ו"לנדרג להן". הן מיוזמתן לא מיידעות את הילד. לפי גירסת ליאון, לא שמרה שרית על קשר עם הפקידות, ולא היתה עקבית בדרישתה.

באותה שיחה הסכימה ליאון למסור רק את שמה הפרטי של האם: ויקטוריה. נסיבות האימוץ נמסרו באופן כוללני: אישה בת 27 שילדה בת מחוץ לנישואין, לגבר ממוצא רומני (בניגוד לגירסת אגמון, כי האב

עובדת סוציאלית, נחמה טל

בשלב זה, איבדה שרית את סכלנותה. היא החליטה לחזור לביתה, ולערוך סדרת טלפונים כדי לגלות את אימה הביולוגית. בצהרי יום קיץ, ברחוב קרליבך בתל-אביב, הלכה על המדרכה ילדה בת 26, ובדמעות מילמלה לעצמה: "יש לי אמא! מצאתי את אמא שלי!"

מה המלא של האם התגלה באקראי, באמצעות ידיעה קטנה שפורסמה בידעון אחרונות בשנת 1987. לפני כארבע שנים, פנתה לקשב-הרדיו דויד בן-בסט מזכירתו. בפיה של המזכירה, רחל רוזין, היה סיפור מרגש על גיסתה, המתגוררת בארה"ב. קוראים לה ויקטוריה רוזין, סיפרה רחל לקשב, והיא מחפשת את בתה. שאתה מסרה לאימוץ לפני 22 שנים. "אתה יכול לעשות משהו בעיניי?", שאלה אותה.

בן-בסט פעל במהירות, ופנה לידעונות אחרונות. העיתון פירסם את הידיעה. בן-בסט: "הכתבה אכן פורסמה. בעיקבותיה הגיעה למערכת בחורה בת 22, יחד עם הוריה המאמצים. מאחר ולא היה ברור אם זו אכן

קשב, דוד בן-בסט

שרית סתרה טענה זו. היא הסבירה כי מזה שלוש שנים היא מחפשת אחרי אימה, וכיום, בגיל 26, היא בשלה לדעת את האמת: "לא איכפת לי אם אמא שלי היא זונה מעזה, או מסוממת. אני לא מצפה לכלום, רק תגידו לי מי אמא שלי. איך יושבים איתי בלי ניירת בעניין כל כך עדיף? איך אפשר לזכור בעלי-פה מידע, שחייב להיות מדויק?"

הדיאלוג התנהל בין ליאון לבין שרית. שאר הפקידות שתקו. ליאון הסבירה לשרית כי השרות לטמן הילד אינו מוסר פרטים

טור צד

ארוך זה יפה

עד כמה מוכנה אישה לסבול כדי להיות יפה? בצפון-מערב תאילנד, לא רחוק מהגבול עם בורמה, מתקבלת תשובה השמה ללעג ולקלס את "קשיי" מכוני היופי, מריסת השיער, השיוף והדיאטות - מנת חלקה של האשה המערבית.

בלב ג'ונגל ענק, על גדת נהר עמוק, במקום המנותק כמעט לחלוטין מהציוויליזציה, חי שבט תאילנדי עתיק, שסימן-ההיכר המרתק שלו הולך ונכחד: שבט "ארוכות הצוואר" (longneck).

אמת-המידה הקשוחה של בני השבט קובעת בבירור, כי אשה יפה היא אשה בעלת צוואר ארוך. לאידיאל יופי תובעני זה הסתגלו נשות השבט בעזרת פתרון מקורי והרבה-הרבה זמן, והן מצליחות להעמיד, פעם אחר פעם, שיא יופי מקומי חדש.

עוד לפני הגיען לגיל שנה עטור צוואר הילדות בטבעות-מתכת שצבען זהב. עובי כל טבעת - 1.5 ס"מ. ככל שהצוואר מתארך, נוספת טבעת לעדי. הגשים הבוגרות בשבט מגיעות למיספרי שיא של 25 עד 30 טבעות על צווארן. אורך הצוואר כמיקרים כאלו נע בין 30 ל-40 סנטימטרים.

חוק

מלבד נימוק היופי, ישנה הצדקה נוספת למנהג המוזר. מספרים כי מקור המנהג קשור בדת הבורהיסטית (שהיא הדת המקומית) ובמלחמות בורמה תאילנד. הדת הבורהיסטית גורסת, כי הראש הוא האיבר החשוב והנעלה ביותר בגוף האדם. אטור, למשל, לגעת בראשו של אדם. במלחמות בורמה-תאילנד נהגו הבורמזים לערוף את ראשיהן של הנשים התאילנדיות - פגיעה שהיתה בלתי-נסבלת במונחי הדת המקומית. הפתרון שנמצא כדי לשמר את הראש והגוף כחטיבה אחת, היה העדיים שהגנו על הצוואר.

כיום השתנו הנסיבות. המלחמות עם בורמה פסקו, ואידיאל היופי הישן אבד. השימוש היחיד לעדיים הוא חשיבותם במשיכת תיירים לכפר הנידח. עטיית העדיים כרוכה באינדיבידואליות רבה. עדיי המתכת אינם מאפשרים תנועה חופשית או גידול השיער. אי נעימות נוספת נגרמת בשל החום והלחות במקום. דבר זה גרם לנשות-השבט היהודים שניים לגבי המנהג. הצעירות שבהן כבר אינן עונדות את העדיים. שבט ארוכות-הצוואר הוא כיום דוגמא נוספת לסדר יופי מזרחי, הנמכר לתייר המערבי בפרוסות.

שלה תרצה לדעת: "לפני שש שנים פניתי לאביבה ליאון ולשרה אשכנזי, פקידות סעד בתלפיות בירושלים. כתבתי להן מכתב נוגע ללב. התחננתי שימצאו את התינוקת שלי. הן אמרו שהיא צריכה לפנות ולבקש בעצמה. לפני כארבע שנים פנתה גיטתי לדודי כך בסט, דרך ידיעות אחרונות. או התפרסמה הכתבה. אבל במשרד הרווחה התעלמו מפניותי. נתתי להם כתובת ומספר טלפון שלי בניר-יורק, ומספרי טלפון של כל האחים

חוטפת את העוברת הסיצילית בלומה מלצר, ומכריחה אותה לגלות איפה התינוקת שלי."

מרב צער לא מצאה את מקומה בארץ. היא נסעה לניר-יורק, ופתחה עסק: "ברוך השם מרווחה יפה, ומפרנסת את עצמי בכבוד. מאז לא נישאתי, ואין לי ילדים חוץ משרית."

כל השנים הללו, חיכתה לרגע שבו הבת

לשלם אלפיים דולר בשביל כרטיס, הייתי קונה. אחר כך עוד הספיקה למלא מזוודה במתנות. כמעט וגררתי פעמיים ברחובות בני-יורק בגלל שהייתי כלי-כך מבולבלת. שתיים לפני הטיסה צילצלו לי מלשכת הרווחה. פחרתי מהם. אמרתי שאני מגיעה, אבל לא רציתי לספר מתי."

ביום חמישי האחרון, בשעה חמש, עמדה שרית בנתב"ג כשהיא אוחזת תמונה של

"לא היה אינכפת לי אם אמא שלי היא זונה מעזה, או מסוממת. רציתי שפקידות האימוץ רק יגידו לי מי זו האמא שלי"

חאפלה משפחתית: שרית וויקטוריה מברכות "שהחינו"

אמא, שאותה נתנה לה הרורה רחל. ציון, צלם העולם הזה, אמר לה: "חבל שלא הכנת שלט, כי איך תכירי אותה?"

ברגע שהחלו לצאת לרחבה הנוסעים מטיסה 300, אחזה שרית את התמונה בחוזקה. פתאום הופיעה רמות קטנה של אישה בעלת שיער אדמוני מתולתל, עיניים חומות ומבט מחפש. התקרבו אליה: "את ויקטוריה? כן? אני שרית!" שתייהן הביטו זו בזו, והדמעות שטפו את פניהן. חיבוקים, מגעים מגששים של ידיים. אמא ובת שמצאו זו את זו אחרי ניתוק של 26 שנים, לא ידעו את נפשו מרוב שימחה.

אחרי סדרה של נשיקות וחיבוקים, יצאו להכיר את המשפחה החדשה. דודים ודודות ממשפחת רוזין, כשראשם הרורה קלה, הכינו חאפלה כדת וכרין בראשון-לציון. כך התודעה שרית לראשונה למשפחה גדולה ואוהבת. הרבה דודים ודודנים, והעיקר - המון חיבה, ובלי נסיון לטשטש ולייפות את העבר. ויקטוריה הרימה כוסית לחיים, ואמרה: "שהחינו."

אחר כך התיישבה על הספה, והסבירה לשרית: "בגיל 26 נכנסתי להריון. הגבר הבטיח להתחתן איתי. אימו התנגדה לנישואין, כי היה צעיר ממני בשלוש שנים. בתקופה ההיא לגדל ילד לבד, זה לא היה מקובל במשפחה שלנו. החלטתי לא לעשות הפלה, וללדת. מסרתי אותך לאימוץ, כדי שיהיו לך חיים טובים. רציתי בשבילך בית טוב עם אבא ואמא, והרבה אהבה. לא הייתי בטוחה אז, שאני אוכל לתת לך את כל זה. אחרי זמן-מה הצטרפתי שנתתי אותך, אבל זה כבר היה מאוחר."

מאז, לא היה לויקטוריה קשר עם האב. היו לה ימים קשים, וסיוטים בלילות. הלב רצה את הבת האבודה: "חלמתי שאני הולכת ללשכת הסעד, ומשחרת את השומר. מציצה בתיקים, ומוצאת אותך. פעם חלמתי שאני

שלי בארץ. אבל הם לא טרחו להודיע לי. רק אחרי ששרית מצאה אותי בעצמה דרך העולם הזה, הם התקשרו.

"זה היה היום המאושר בחיי. אני מרגישה הקלה גדולה. יש לי שייכות בעולם. יש לי למי להוריש את הכסף ואת התכשיטים שלי. אני מודה להורים המאמצים שגידלו לנו בת כזאת נהדרת. אני מבינה שיהיה להם קשה לקבל את כניסתי לחיים, אבל אלו הן עובדות החיים. אני מקווה שהם ירצו להיפגש, ולהיות גם איתי בקשר ובירידות."

שלוש שעות אחרי הפגישה אמרה שרית: "לפני שפגשתי את אמא, חשבתי שאני צריכה לעשות בדיקת רקמות כדי לברר בוודאות שזאת היא. עכשיו, אחרי שהייתי איתה, אני בטוחה. אני לא צריכה בדיקת רקמות. זאת בטוח האמא שלי."

זה לוקח זמן

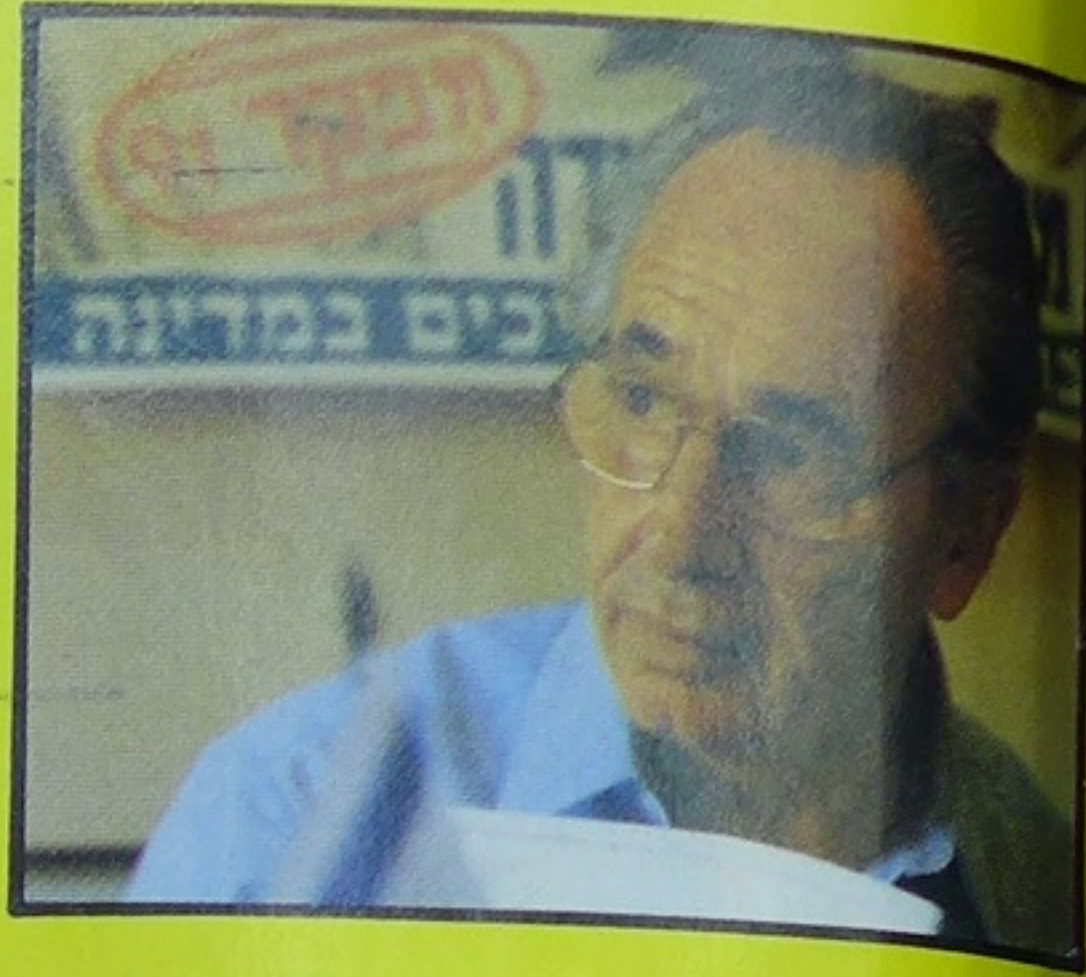
אביבה ליאון, מנהלת ארצית של השירות למען הילד: "פקידות הסעד עושות כל מאמץ לאתר הורים ביולוגיים. זוהי מדיניות המשרד. לפעמים זה לוקח זמן. התקשרות לא זחירה לאם הביולוגית יכולה לגרום לאסון. חלק מהאימהות מאוד שמחות, ואחרות מאוד בחרדה. אנו נוהגים לקיים עם ההורה הביולוגי פגישה בעילום שם, כדי לא להכניס את המאומץ לפחד. אנו מציעים לשני הצדדים שלא לחשוף דברים, שאולי יצטערו עליהם."

"כאשר אם ביולוגית מתנגדת לפגישה, אנחנו משאירים את הדברים להחלטת בית המשפט. לפעמים הורים מאמצים, מתוך אהבה, מנסים להגן על ילדם ומספרים לו סיפור אחר, יותר ורוד. הורים מאמצים שומעים מה שקל להם לשמוע, הם רוצים לתת את הטוב ביותר. לכן אנחנו פקידות הסעד, חייבות לתת את הפרטים האמיתיים. אנו מוסרים בדרך כלל פרט תיאורי, ואילו הפרטים המזוהים נמסרים על ידי ההורים הביולוגיים עצמם."

העולם הזה

שבועון החדשות של ישראל

מליפנהד חננטיש

"העולם הזה"

מצא לי

את

אתא"

4 שנים התחננה שרית בת ה-26 בפני רשויות האימוץ שיגלו לה את זהות אמה, אך נתקלה בחומת שתיקה ואטימות. "העולם הזה" איתר את האם בניו יורק והפגיש בין השתיים

• NEW-YORK.....	\$4
• US/CANADA.....	\$5
• LONDON.....	£2.95
• S.AFRICA.....	R. 12.50